

WHAT KIND OF PAINTING WILL YOU BE MAKING IN THE FUTURE?

**KORAKRIT ARUNANONDCHAI IS IN TOWN ! AND THE DENIM
PAINTER HAS BROUGHT TWO SHOWS TO BANGKOK**

“ศิลปินดำเนินชีวิตของเขาด้วยความชื่นชมต่อความลึกลับและอัศจรรย์ของจักรวาล เขาถูกครอบครองด้วยความฝันอันแรงกล้าและความเอื้อเฟื้ออันเหลือล้นเมื่อเขารวบรวมจิตวิญญาณของตนเข้ากับธรรมชาติและเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับฟากฟ้า” นี่เป็นประโยคที่ กรกฤต อรุณานนท์ชัย กล่าวเอาไว้ใน ‘2556’ หนึ่งในวิดีโอไตรภาคที่เป็นส่วนหนึ่งของงานนิทรรศการจัดวาง ‘2012-2555, 2556, 2557’ ที่ Jim Thompson Art Center ที่มีขึ้นในช่วงฤดูร้อนนี้ รวมทั้งยังเป็นงานนิทรรศการเดี่ยวครั้งแรกในกรุงเทพฯ ของเขาอีกด้วย

“The artist lives his life with appreciation for the mysterious and fantastical qualities of the universe. He is overtaken by a passionate dream and an overflowing generosity as he takes his soul and combines it with nature to become one with the sky,” speaks Korakrit Arunanondchai in ‘2556’, one of a trilogy of videos exhibited within the ‘2012-2555, 2556, 2557’ installation at the Jim Thompson Art Center being held this summer and marking Arunanondchai’s first solo exhibition in Bangkok.

ผลงานของ “จิตรกรผ้าใบเดนิม” คนนี้ครอบคลุมทั้งงานจิตรกรรม วิดีโอ ศิลปะจัดวาง และเพอร์ฟอร์แมนซ์บอกเล่าเรื่องราวจากหลากหลายหัวข้อความสนใจ นับตั้งแต่เรื่องทางจิตวิญญาณ ประวัติศาสตร์ ไปจนถึงเทคโนโลยี วัฒนธรรมป๊อป และบทบาทของศิลปะในชีวิตที่หลายทั้งปวงค้นหาที่ทางในความคิดและกระบวนการทำงานของเขา ก่อนจะคลี่คลายออกมาเป็นผลงานในช่วง 4 ปี ที่ผ่านมา “ในแง่หนึ่งแล้วงานศิลปะก็เป็นเครื่องจักรในการเก็บและสร้างความทรงจำ” กรกฤตอธิบายถึงงานในนิทรรศการ “รูปทรงและคุณสมบัติความเป็นวัสดุของเครื่องจักรที่วุ่น ให้ความรู้สึกที่คล้ายคลึงกับเยื่อบุผิว”

The Denim Painter's works, which encompass paintings, videos, installations and performance, tackle a myriad of topics ranging from spirituality and history to technology, pop culture and the role of art in life, all of which find their place within his thought and working process as it has unfolded over the past four years. “The work, in a way, is an engine for memory keeping and memory making,” describes Arunanondchai of the exhibition. “The form and materiality of this engine feeling a lot like a membrane.”

ลำดับแรกของวิดีโอไตรภาค ‘2012-2555’ (2012) แสดงวิดีโอบันทึกการแสดงของกรกฤตในสหรัฐอเมริกาจำนวนหนึ่ง รวมไปถึงประสบการณ์ในเมืองไทยที่ศิลปินบันทึกไว้ จัดเป็นการแสดงความทรงจำผ่านการนำเสนอภาพและและบทสนทนาด้วยเทคนิคการแบ่งหน้าจอที่มีการโต้ตอบกันเองและกับคนดู เหมือนความคิดที่เกิดขึ้นภายหลังจากความรู้สึก เป็นการค้นหาวิธีการเพื่อสร้างสตอรี่บอร์ดที่มีลักษณะของการทับถมของความทรงจำมากกว่าที่จะเป็นการเรียงลำดับเป็นเส้นตรง “ลมคือดวงวิญญาณที่มาจากอนาคตเพื่อเตือนให้เราระลึกถึงอดีต” กรกฤตกล่าวนำเมื่อปฐมบทจบลงและบทที่สองกำลังปรากฏให้เห็นบนจอด้านหลังของเรา ส่วนบนพื้นที่จัดแสดงตรงหน้าเรียงรายไปด้วยหมอนผ้าเดนิมอันเป็นเหมือนสัญลักษณ์ประจำตัวของศิลปิน ที่นำมาวางให้ผู้ชมได้นั่งนอนชมเรื่องราวบนจอได้อย่างสบายๆ และเชื่อว่าพวกเขาจะอยากใช้เวลาอยู่กับพื้นที่ตรงนี้ให้นานขึ้น

The first of the video trilogy, ‘2012-2555’ (2012) presents clips of Arunanondchai's performances in the US as well as experiences captured here in Thailand, visualizing memory via the split-screen presentation of images and dialogue that play both out and with one another in a manner similar to thoughts preceding and following feeling – finding means to establish a storyboard that is in many ways much more cumulative than linear. “The wind is a spirit, a spirit from the future that is here to remind us about the past,” dictates Arunanondchai as the first chapter of the series comes to an end and the second lights up the screen behind us, the exhibition space strewn with the artist's signature denim pillows ensuring that the viewer falls comfortably into the story playing out before them and feels inclined to stay for a while.

บทที่สอง ‘2556’ (2013) มีใจความสำคัญอ้างอิงอยู่กับการแสดง การวาดภาพโดยใช้ร่างกาย (body painting) ในรายการทีวี Thailand’s Got Talent อันนี้อ้อฉาว โดยกรกฤตถามผู้ชมว่า “คุณ ได้ดูรายการนั้นหรือเปล่า? เพราะนั่นคือโอกาสที่จะนิยามว่าศิลปะ คืออะไรในปัจจุบัน” หญิงสาวคนดังกล่าวที่เปลือยร่างกายท่อนบน ของเธอออกทีวีได้รับการพูดถึงอย่างกว้างขวางและถูกก่นด่าออก สื่อโดยศิลปินไทยชื่อดัง อย่าง เฉลิมชัย โฆษิตพิพัฒน์ กรกฤต หยิบเอาโชว์นี้มาแสดงซ้ำอีกครั้งด้วยร่างกายของเขาเองเพื่อตั้ง คำถามถึงสถานะของศิลปะในสังคมร่วมสมัย รวมไปถึงพยายามที่จะบอกกับผู้ชมว่าสุดท้ายแล้ว มันไม่ได้มีมาตรฐานใดๆ ที่จะมา ตัดสินว่าผลงานชิ้นใดเป็นผลงานชิ้นดี หรือชิ้นเลวได้ตลอดรอดฝั่ง

จากนั้นใน ‘2557, Painting with History in a Room Filled with People with Funny Names 2 (2014)’ จึงได้ต่อยอดคำถาม ที่ว่าด้วยการติดตามกรกฤตและกรพัฒน์ พี่ชายฝาแฝดของเขาใน การเดินทางไปยังวัดร่องขุ่นของเฉลิมชัยที่เชียงราย การแบ่งชั้น กันระหว่างตะวันออกตะวันตก ความสัมพันธ์ระหว่างดิจิทัลและ กายภาพมนุษย์ เขตแดนภายในเรื่องแต่งและความเป็นจริง รวมไปถึง บทบาทของศิลปะในชีวิตร่วมสมัยล้วนกลายเป็นองค์ประกอบ การขยายตัวของเนื้อหาที่อาจจะเป็นการยากต่อการทำความเข้าใจ หากแต่ลักษณะของความเป็นมิวสิควิดีโอของมันก็ทำให้ตัวงานมีความ เพลิดเพลินและไม่ยากเย็นต่อการเข้าถึงเกินไปนัก

ในเวลาเดียวกันกับ ‘2012-2555, 2556, 2557’ กรกฤตยังจัด แสดงนิทรรศการอีกชุดหนึ่ง นั่นคือ ‘Painting with History in a Room Filled with People with Funny Names 3’ ที่ BANGKOK CITYCITY GALLERY โดยนิทรรศการนี้ก็ไปในทิศทางเดียวกัน ในแง่ของรูปแบบของผลงานการจัดวางชิ้นก่อนๆ ของศิลปินที่จัด แสดงที่ Palais de Tokyo เมื่อปีที่แล้ว ที่มีหุ่นพลาสติกที่มีร่องรอย ถูกไฟไหม้ ปกคลุมแต่งแต้มด้วยผ้าเดนิมและสี มาปรากฏตัวให้ ผู้ชมได้เห็นเต็มพื้นที่พร้อมรัศมีที่เปล่งประกายบ่งบอกถึงร่องรอย ทางประวัติศาสตร์ของตนเอง ราวกับว่ามันผ่านเรื่องราวมหากาพย์ อันน่าทึ่ง เป็นความรู้สึกเหมือนการมาถึงงานเลี้ยงช้าเกินไปและ การแสดงก็ได้สิ้นสุดลงแล้ว อย่างไรก็ตามครั้งนี้แตกต่างออกไป ด้วยการแสดงเปิดจาก วง Yellow Fang การฉายปัจฉิมบทของซีรีส์ วิดีโอ และเพอร์ฟอร์แมนซ์โดยกรกฤตและผู้ร่วมงานประจำอย่าง Boychild และ Alex Gvojc สร้างบรรยากาศให้ผู้ชมรู้สึกเหมือน ช่วงเวลาและความทรงจำต่างๆ ที่ถูกบันทึกไว้ในวิดีโอของกรกฤต ปรากฏให้เห็นอยู่ตรงหน้า

“ผมได้รับอีเมลจากตัวเองที่อยู่ในปี 2556” เสียงของกรกฤต บรรยายในวิดีโอ “มันเขียนเอาไว้ประมาณนี้ เพื่อค้นหาประสบการณ์ ที่แท้จริง ผมเดินทางไปยังสถานที่ที่ดำรงอยู่ก่อนจิตสำนึกของมนุษย์ พื้นที่แห่งวัฒนธรรมที่ผู้อยู่อาศัยเคลื่อนย้ายไปสู่อนาคต และแม้ ตอนนั้นผมจะรู้แล้วว่าการเดินทางนี้เป็นความล้มเหลว ผมก็ยังอยาก จะชื่นชมมัน จักรวาลสื่อสารกับคุณผ่านภาพ ภาพแห่งความมหัศจรรย์ มันทำให้คุณเชื่อว่าโลกอีกฝั่งหนึ่งจริงๆ คุณตาของผมและคุณทวด ของคุณตาล้วนสงสัยในสิ่งเดียวกัน พวกเขาแต่ละคนมีคำตอบและ พวกเขาล้วนเชื่อว่าตนเองคิดถูก แต่ผมก็อยากจะเชื่อว่าตัวเองก็ถูก เหมือนกัน เพราะอย่างนั้นผมจึงต้องตัดสินใจ คำตอบของผมคือ คำอุปมาแบบหนึ่ง”

นิทรรศการของกรกฤตที่ Jim Thompson Art Center และ BANGKOK CITYCITY GALLERY เหมือนการอุปมาอุปไมยหรือ ไม่ก็อาจจะเป็นตัวเร่งปฏิกิริยาเพื่อสร้างประสบการณ์อันแท้จริง ประสบการณ์ที่เกิดขึ้นเฉกเช่นเดียวกับการก่อสร้างตัวของ ความทรงจำ

THE DENIM PAINTER’S WORKS TACKLE A MYRIAD OF TOPICS RANGING FROM SPIRITUALITY AND HISTORY TO TECHNOLOGY

หน้านี้
การแสดงเพอร์ฟอร์แมนซ์
โดย Boychild ในวันที่เปิด
นิทรรศการของกรกฤต
ที่ BANGKOK CITYCITY
GALLERY

THIS PAGE
THE PERFORMANCE ART BY
BOYCHILD ON THE OPENING
DAY OF ARUNANONDCHAI’S
SOLO EXHIBITION AT
BANGKOK CITYCITY
GALLERY

หน้าตรงข้าม
บน, การแสดง body
painting ของกรกฤตใน
วันเปิดงานที่ BANGKOK
CITYCITY GALLERY
ล่าง, บรรยากาศการชม
วิดีโออินสตอลเลชันที่ Jim
Thompson Art Center ที่
ผู้ชมนั่งและนอนชมบนเบาะ
เดนิมขนาดใหญ่

OPPOSITE PAGE
ABOVE, THE BODY PAINTING
PERFORMANCE BY
ARUNANONDCHAI ON THE
OPENING DAY AT BANGKOK
CITYCITY GALLERY
BOTTOM, AUDIENCES
ENJOY THEMSELVES ON
THE ARTIST’S SIGNATURE
DENIM PILLOWS WHILE
WATCHING THE VDO
INSTALLATION AT JIM
THOMPSON ART CENTER

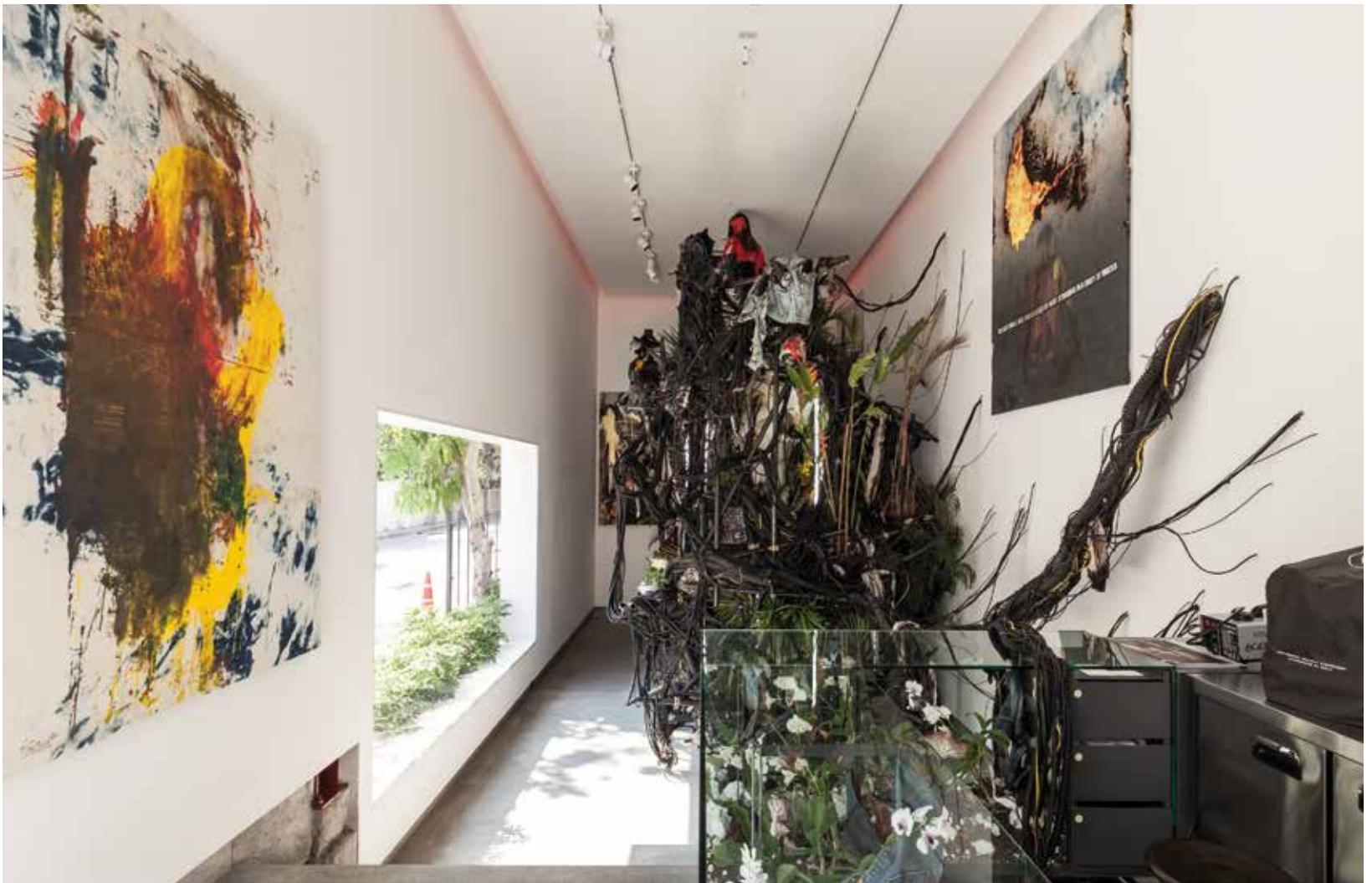
Chapter two, 2556 (2013) centers around reference to a controversial body painting performance on the popular television program, Thailand’s Got Talent as Arunanondchai asks the viewer, “Did you see that TV show? There was a good opportunity there, to give definition to what art is today.” The topless body painter, whose performance was met with widespread coverage as well as public reprimand by renowned Thai artist Chalermchai Kositpipat, and Arunanondchai’s own appropriation of the act questioning both the state of art in contemporary society as well as if any real reliable framework can exist through which artistic value may be determined.

‘2557, Painting with History in a Room Filled with People with Funny Names 2’ (2014) furthers the line of inquiry as it follows Arunanondchai and his twin brother, Korapat, through a trip to Kositpipat’s White Temple in Chiang Rai during which the dichotomy between East and West, relationships between the digital and corporeal, boundaries within fiction and reality and even the ultimate role of art in life all come into play – a slating of subject matter that might seem a lot to take in, but due to the MV-esque quality of the film remains easy and enjoyable to consume.

Complementing exhibition, ‘Painting with History in a Room Filled with People with Funny Names 3’ at BANGKOK CITYCITY GALLERY falls in line in terms of format with previous of the artist’s installations, such as that held at Palais de Tokyo last year in which half-burned, denim-clad, paint-covered manikins fill the venue with a presence and aura that radiates their own sense of history – as if something epic or extraordinary must have occurred, the feeling that one has arrived at the party too late, the show already over. This time, however, the show was far from that, as an opening musical performance by guest Yellow Fang, screening of the epilogue to the film series and live performances by Arunanondchai and frequent collaborators Boychild and Alex Gvojc provided opportunity for one to feel as if the likes of those moments and memories captured in Arunanondchai’s videos were unfolding in realtime here, too.

“I got an email from myself, a self in the year 2556,” narrates Arunanondchai in the film. “It said something like this. In search for an authentic experience I traveled to a place that preceded human consciousness. A site of culture where its inhabitants moved to the future and, even though by now I know that this quest was a failure, I would still like to appreciate this. The universe communicates with you through an image, an image of magic. It makes you believe that there is an other side. My grandfather, and his great grandfather all were wondering the same thing. Each one had an answer and they all believed they were right, but I want to believe that I am right too. So, I have to make a decision. My answer would be a metaphor.”

“จิตรกรผู้เยาว์วัย ภาพจิตรกรรมแบบไหนกันที่คุณจะสร้างขึ้นในอนาคต?” กรกฤตถามเสียงดังฟังชัดใน ‘2557’ “คุณจะคิดว่าทั้งหมดนี้เป็นเรื่องตลก หรือน่าเศร้า หรือเรื่องประหลาดอันน่าขัน” มันเป็นคำถามที่เราอยากจะถามเหมือนกัน และในขณะที่มันเป็นเรื่องง่ายที่บุคลิกของศิลปินจะดึงดูดและกลายเป็นจุดศูนย์กลางของความสนใจ แต่ถึงที่สุดแล้วสิ่งที่เขานำเสนอก็ถูกหยิบยกมาจากมุมมองที่เป็นการมองออกไปมากกว่าที่จะมองเข้ามา เป็นการบันทึกความคิด ประสบการณ์ และชีวิตในขณะที่มันคลี่คลายเปิดเผยออกมาและที่หัวใจของเรื่องราวทั้งหมด ศิลปะก็ไม่ได้เป็นเรื่องของบุคคลหรือสิ่งของใดๆ ศิลปะเป็นการคิดคำนึงถึงและเป็นส่วนหนึ่งของโลก “ศิลปินมีความสัมพันธ์กับท้องฟ้า มหาสมุทร ขุนเขา และที่ราบ” เสียงของกรกฤตกล่าวบอก “เขาเข้าใจว่าเสียงกระซิบของลมคือแสงที่เปล่งประกายอันเป็นสีที่สว่างสดใสที่สุด...” ฤดูร้อนนี้ เราสามารถเลือกที่จะฟังเสียงกระซิบนั้นได้เช่นกัน ลองไปหาที่นั่งในห้องท่ามกลางพวกคนที่มีชื่ออันน่าขัน “อย่างพร้อมหน้าพร้อมตากัน เราจะสร้างความสนุกตลอดทางกลับบ้าน สู่อินแดนแห่งอิสรภาพ และรอยยิ้ม...ที่ BANGKOK CITYCITY!, BANGKOK CITYCITY! BANGKOK CITYCITY!...” ร่วมกันกับกรกฤต อรุณานนท์ชัย

Arunanondchai’s exhibitions at the Jim Thompson Art Center and BANGKOK CITYCITY GALLERY are like metaphor, or maybe rather catalyst - for the creation of that authentic experience, the kind brought about as memories themselves are made.

“Young painter, what kind of painting will you be making in the future?” Arunanondchai asks aloud in ‘2557.’ “Will you think all of this is funny, or kind of sad? Maybe ironic?” It’s a question we’d like to pose too, and, while it’s easy to get wrapped up with the Denim Painter’s character and let the element of the artist’s persona take center stage, ultimately, what he’s presented, is drawn from a perspective that looks out rather than in, a documentation of thought, experience and life as it unfolds. And, at the heart of that matter, art also isn’t ever really even about a person or a thing. Art is a way of thinking about and being in the world and, as “The artist has a relationship with the sky, the ocean, the mountain and the flatlands,” voices Arunanondchai, “he understands that the whisper of the wind is a flaming light that is the brightest color...” This summer, we can choose to listen to that whisper too, and take a seat in the room amongst all those men with funny names as “Together we entertain, all the way home to the land of freedom and smile...in BANGKOK CITYCITY!, BANGKOK CITYCITY!, BANGKOK CITYCITY!...” with Korakit Arunanondchai.

facebook.com/bangkokcitycity
jimthompsonartcenter.org

หน้านี้
 ผลงานอินสตอลเลชันของ
 ศิลปินที่ BANGKOK
 CITYCITY GALLERY ที่มา
 จากความเชื่อเรื่องพญานาค

THIS PAGE
 ARUNANONDCHAI'S
 INSTALLATION ARTWORK
 AT BANGKOK CITYCITY
 GALLERY IN WHICH DERIVES
 FROM HIS BELIEF IN NAKA